

Arrest

nr. 349 099 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 december 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 december 2023 om internationale bescherming. Op 10 juli 2024 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Bij arrest met nr. 319 643 van 9 januari 2025 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 4 maart 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/07/2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 9/01/2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde bij de RVV dat zijn partner legaal in Bulgarije verblijft. We wijzen er op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Cyprus. Voorts wijzen we erop dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en van daaruit de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft en zich hiervoor tot de Bulgaarse autoriteiten te wenden. Bovendien bestaat er binnen de Schengen-zone een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone, waardoor het gezinsleven in afwachting in Europa kan plaatsvinden. Betrokkene verklaarde verder dat een meerderjarige oom, een meerderjarige broer en diens gezin in België verblijven en dat een zus in Cyprus, een broer in Bulgarije, een neef in Nederland en een tante legaal in Duitsland verblijven. Deze behoren allen echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde last te hebben van een allergie. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Cyprus en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Cyprus het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Verzoeker heeft de nationaliteit van Syrië. Hij werd geboren te (...) 1997 te Aleppo. Verzoeker is van Arabische origine en een soennitisch moslim. Verzoeker diende Syrië evenwel te verlaten. Verzoeker reisde hierop naar Cyprus toe. Verzoeker verkreeg aldaar een internationale beschermingsstatus toegekend. De verzoekende partij kon niet in Cyprus blijven. Hij kwam hierop naar België toe op 1 december 2023 en verblijft hier sindsdien.

Verzoeker diende op 4 december 2023 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd evenwel de beslissing genomen om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij te weigeren. Het verzoek tot internationale bescherming werd onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet (“Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet”). Het ingediende beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 4 maart 2025 werd vervolgens door verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld (een bijlage 13quinquies) ten aanzien van verzoeker, ondanks dat hij reeds verblijvende is in België sinds 1 december 2023.

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, zou als gevolg hebben dat de stabiele, veilige leefomgeving waarin verzoeker verblijft zou worden doorbroken. De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft dan ook als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt een statuut te bezitten (Cyprus).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“(…).”

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. Verzoeker heeft de nationaliteit van Syrië. Hij werd geboren te (...) 1997 te Aleppo. Verzoeker is van Arabische origine en een soennitisch moslim. Verzoeker diende Syrië evenwel te verlaten.

Verzoeker reisde hierop naar Cyprus toe. Verzoeker verkreeg aldaar een internationale beschermingsstatus toegekend. De verzoekende partij kon niet in Cyprus blijven. Hij kwam hierop naar België toe op 1 december 2023 en verblijft hier sindsdien.

Verzoeker diende op 4 december 2023 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd evenwel de beslissing genomen om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij te weigeren. Het verzoek tot internationale bescherming werd onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet ("Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet"). Het ingediende beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 4 maart 2025 werd vervolgens door verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld (een bijlage 13quinquies) ten aanzien van verzoeker, ondanks dat hij reeds verblijvende is in België sinds 1 december 2023.

Volgens de bestreden beslissing zou verzoeker dienen terug te keren naar Cyprus toe, terwijl niet werd onderzocht of verzoeker aldaar nog wel een statuut heeft.

Verzoeker verliet Cyprus in december 2023. Sindsdien verbleef verzoeker niet meer in Cyprus en heeft hij er geen domicilie meer.

Het blijkt dat de verkregen internationale bescherming voorts kan worden ingetrokken of beëindigd door de Cypriotische autoriteiten.

De verzoekende partij wijst daarbij op de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming).

De Cypriotische wetgeving voorziet bovendien expliciet in deze mogelijkheden, waarbij de verkregen internationale bescherming kan worden beëindigd (<https://asylumineurope.org/reports/country/cyprus/content-international-protection/status-and-residence/withdrawal-protection-status>).

Verzoeker wijst tevens op de problemen die gekend zijn in het AIDA-rapport met betrekking tot de rechten van statushouders in Griekenland.

In de praktijk worden systematisch grote vertragingen geconstateerd bij de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen voor zowel vluchtelingen als subsidiaire beschermingsgerechtigden en in 2022 namen de vertragingen toe doordat de CRMD voorrang geeft aan houders van tijdelijke bescherming die hun verblijfsvergunning gemiddeld binnen 5-7 werkdagen ontvangen.

Concreet is een GIP, zodra internationale bescherming is verleend of in het geval van verlenging, verplicht om een afspraak te maken op het online platform van de CRMD om de aanvraag in te dienen in de stad waarin ze wonen (indien in Nicosia bij de CRMD kantoor, voor andere steden bij de AIU van die stad). Afhankelijk van de stad zijn afspraken uiterst schaars en kan het tot 6 maanden duren om er een te bemachtigen.

Bovendien, en op basis van veel klachten, was de schaarste aan afspraken gedurende 2022 vooral te wijten aan het misbruik van het online platform door agenten die afspraken boeken en deze vervolgens zouden verkopen. Begin 2023 werd de werking van het online platform geleidelijk stopgezet vanwege het misbruik.

Vanaf de indiening van de aanvraag tot afgifte van een verblijfsvergunning zullen nog 4-5 maanden verstrijken tot de vergunning wordt verleend. Gedurende deze periode, en als resultaat van belangenbehartiging door ngo's en UNHCR, wordt het ontvangstbewijs dat wordt gegeven wanneer de aanvraag voor de vergunning wordt ingediend, geaccepteerd om toegang te krijgen tot bepaalde rechten, zoals staatssteun via de regeling gegarandeerd minimuminkomen. Er zijn echter rechten die niet of moeilijk toegankelijk zijn, zoals toegang tot het gezondheidssysteem, sociale regelingen voor personen met een handicap en het openen van bankrekeningen. Toegang tot een bankrekening heeft ook gevolgen voor de werkgelegenheid, aangezien werkgevers een bankrekening vragen om salarissen over te maken en mogelijk weigeren in dienst te treden of over te gaan tot beëindiging van het dienstverband, dat ze mogelijk iemand zonder legale status in dienst hebben.

Bij een terugkeer naar Cyprus vreest verzoeker derhalve dat hij niet langer kan beschikken over een geldig verblijfsrecht en derhalve de nodige financiële middelen. Verzoeker zelf heeft geen huisvesting of inkomen in Cyprus. Hij is, temeer, vervreemd geraakt van Cyprus.

Een terugkeer naar dit land zou derhalve betekenen dat er een reëel risico bestaat dat verzoeker bij terugkeer naar Cyprus (sinds hij het land verliet) zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, zou als gevolg hebben dat de stabiele, veilige leefomgeving waarin verzoeker verblijft zou worden doorbroken. De impact van de bestreden beslissing is

derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Deze elementen zijn derhalve gekend (of diende gekend te zijn) door verweerder. Verweerder dient bovendien een actueel onderzoek uit te voeren en kan niet volstaan met de verwijzing naar de genomen beslissing in het kader van het verzoek tot internationale bescherming.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Verzoeker stelt vast dat, ondanks zijn persoonlijke situatie, hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing.

Nergens blijkt dat met dit belangrijk gedeelte van de persoonlijke (en gekende) situatie van verzoeker werd rekening gehouden door de gemachtigde voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

3. De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op.

4. Bovendien kan omwille van die wapengelijkheid door een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van bovenvermelde elementen na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgesteld doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat minstens niet blijkt dat een zorgvuldige beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker heeft plaatsgevonden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De persoonlijke situatie van verzoeker wijst er evenwel op dat er een reëel risico is dat verzoeker in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten omdat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 juli 2024 een negatieve beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming werd genomen en door de Raad op 9 januari 2025 het beroep tegen deze beslissing werd verworpen, en omdat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”*. Ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt er genoegzaam gemotiveerd dat verzoeker verklaarde *“geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben”*, dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is om vanuit Cyprus de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft, dat verzoekers oom en broer en diens gezin in België, verzoekers zus in Cyprus, verzoekers broer in Bulgarije, verzoekers neef in Nederland en verzoekers tante in Duitsland niet tot de gezinskern van verzoeker behoren en dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet in het bezit is van medische informatie waaruit zou blijken dat verzoeker momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de motieven van de bestreden beslissing geen blijk geven dat verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij stelt dat hij door zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt *“buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar*

is met de menselijke waardigheid", en hekelt dat hierover geen enkel motief terug te vinden is in de bestreden beslissing. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker deze problemen reeds heeft aangehaald in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat in het arrest van de Raad met nr. 319 643 van 9 januari 2025, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, reeds werd geoordeeld dat er niet kan worden besloten dat verzoeker *"door de onverschilligheid van de autoriteiten in Cyprus, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij hij niet in staat was om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid"*, en dat er *"(e)venmin (...) concrete indicaties (zijn) dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe"*. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen, zodat niet wordt ingezien – en verzoeker toont niet aan – waarom in de bestreden beslissing niet kon worden volstaan met een verwijzing naar het arrest van de Raad met nr. 319 643 van 9 januari 2025 en welk belang verzoeker erbij zou hebben dat deze motieven bijkomend zouden worden opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst nog naar artikel 6, § 5, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur waaruit blijkt dat *"het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, (...) een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan (heeft) om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing"*, terwijl de beroepstermijn voor het indienen van een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing eveneens dertig dagen is. Hij meent dat dit het mogelijk maakt dat de beroepstermijn van een verzoeker *de facto* wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehouden doordat de termijn uit de voormelde bepaling zonder gevolg verstrijkt. Vooreerst merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker of zijn advocaat hebben verzocht om het administratief dossier in te zien en/of om een kopie te verkrijgen van de stukken in het administratief dossier, laat staan dat dit door verwerende partij zou zijn verhinderd geweest. Verzoeker voert dit ook niet aan in het verzoekschrift. Uit de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur blijkt voorts dat grieven onder de geëigende procedure dienen te worden gericht tot de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten en dat er een beroepsmogelijkheid is bij de Raad van State. De Raad is bijgevolg hoe dan ook niet bevoegd om zich hierover uit te spreken. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat de 'openbaarheidsprocedure' volledig los staat van de huidige beroepsprocedure bij de Raad. Verzoeker kan zijn rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier laten gelden via de wettelijk voorziene procedure. De Raad merkt nog op dat verzoeker ook niet aantoont welke informatie hij bij inzage van het administratief dossier had vernomen die aanleiding zou kunnen gegeven hebben tot een andere beoordeling van zijn situatie, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De Raad wijst erop dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het vereist is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk

uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door louter te stellen dat hij door zijn persoonlijke situatie dreigt buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, zonder deze bewering *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker maakte van dit risico overigens ook gewag in het kader van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming en de Raad oordeelde daarover in zijn arrest met nr. 319 643 van 9 januari 2025 dat er niet kan worden besloten dat verzoeker *“door de onverschilligheid van de autoriteiten in Cyprus, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij hij niet in staat was om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”*, en dat er *“(e)venmin (...) concrete indicaties (zijn) dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe”*. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen.

Waar verzoeker aanhaalt dat niet werd onderzocht of hij in Cyprus nog wel een statuut heeft, kan wederom worden verwezen naar het arrest van de Raad met nr. 319 643 van 9 januari 2025, waarin wordt gesteld dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Cyprus en dat hij geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bijbrengt die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status en dat het administratief dossier evenmin enige concrete aanwijzing in die zin bevat. Ook in huidig verzoekschrift brengt verzoeker dergelijke gegevens of elementen niet aan.

Het betoog dat in de praktijk systematisch grote vertragingen worden geconstateerd bij de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen voor zowel vluchtelingen als subsidiaire beschermden werd door verzoeker evenzeer reeds gevoerd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en hierover oordeelde de Raad reeds in zijn arrest met nr. 319 643 van 9 januari 2025 dat (i) verzoeker niet aantoonde *“dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Cyprus de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen”*, dat (ii) een verlenging of hernieuwing van de Cypriotische verblijfsdocumenten een lange periode in beslag kan nemen, maar dat statushouders tijdens deze wachtperiode een ontvangstbewijs ontvangen van hun verblijfsaanvraag dat toegang geeft tot bepaalde rechten, zoals een minimuminkomen, en dat (iii) er *“in casu voorts geen specifieke elementen voor(liggen) waaruit kan blijken dat verzoeker, een gezonde volwassen man, een bijzondere kwetsbaarheid heeft en die ertoe kan leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland, om deze reden, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest”*. Tot slot wordt er in dit arrest nog aangegeven dat hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van begunstigden van internationale bescherming in Cyprus, verzoeker in gebreke blijft om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op dit alles.

In de mate dat verzoeker wijst op *“de problemen die gekend zijn in het AIDA-rapport met betrekking tot de rechten van statushouders in Griekenland”*, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker over een subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Cyprus en dat de bestreden beslissing niet met zich brengt dat verzoeker zich als statushouder naar Griekenland zou moeten begeven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er (onder meer) wordt overwogen dat verzoeker *“verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben”*, dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is om vanuit Cyprus de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft, dat verzoekers oom en broer en diens gezin in België, verzoekers zus in Cyprus, verzoekers

broer in Bulgarije, verzoekers neef in Nederland en verzoekers tante in Duitsland niet tot de gezinskern van verzoeker behoren en dat de DVZ niet in het bezit is van medische informatie waaruit zou blijken dat verzoeker momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Voor zover verzoeker beweert dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie, ontkent hij de realiteit. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie door verwerende partij van zijn "*persoonlijke situatie*" impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht het risico dat verzoeker stelt te lopen om bij gebrek aan een familiaal netwerk, huisvesting en een inkomen buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften verband houdt met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN